

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **J. K.,**
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Zuzanou Navrátilovou
sídlem Jeseniova 1151/55, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 18. 11. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Praha-západ, referátu regionálního rozvoje (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 11. 1991, č. j. 332/4-3945/91, jímž byla investorovi (nyní pod názvem A. K. P., z.s.) povolena stavba VN 22kV, T.S. – 250 kVA a NN pro napájení „P.“ P. (dále jen „sporná stavba“ a „sporné stavební povolení“).
2. Žalobce uvedl, že stavební řízení sp. zn. 332/4-3945/91 se týkalo stavby, která se nachází, eventuálně sousedí s pozemky p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X,

nacházejícími se v k. ú. H. u P. a obci P., zapsanými na LV č. X u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha – západ, jejichž je vlastníkem na základě kupní smlouvy ze dne 4. 9. 1996, kterou je získal od nyní již zaniklé obchodní společnosti G., spol. s r.o., IČ X, sídlem X (dále jen „G.“). G. byl podle tehdejší právní úpravy účastníkem stavebního řízení, nicméně rozhodnutí v předmětném stavebním řízení neobdržel, neboť byl jako účastník opomenut. Žalobce obdržel předmětné rozhodnutí stavebního úřadu dne 20. 6. 2016 a v zákonné lhůtě proti němu podal odvolání.

3. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že jak předchozí vlastník, tak i žalobce, neboť byl jednatelem předchozího vlastníka, byli ke dni 9. 5. 1994 s předmětným stavebním povolením prokazatelně seznámeni, neboť tohoto dne podal žalobce jednající za G. stavebnímu úřadu vyjádření k žádosti o změnu daného stavebního povolení, že nemají námitek, aby stavba byla vedena na okraji jeho pozemků. Žalovaný argumentoval ustanovením § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“), podle kterého se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením, tzn. účastník je oprávněn podat odvolání podle § 83 odst. 2 správního řádu z roku 2004 ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalovaný považoval za den, kdy se žalobce nebo jeho právní předchůdce s rozhodnutím prokazatelně seznámili den, kdy se k němu vyjádřili, tj. den 9. 5. 1994. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání až po uplynutí lhůty 90 dnů od seznámení se s předmětným rozhodnutím, žalovaný jej jako opožděné zamítl.
4. Žalobce napadenému rozhodnutí v podané žalobě vyčítal aplikaci nesprávného právního předpisu, neboť podle něj měl být pro posouzení použit zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále též jako „správní řád z roku 1967“), který byl účinný v době vydání rozhodnutí o stavebním povolení, proti němuž jeho odvolání směřovalo. Žalobce upozorňoval na to, že se žalovaný dopustil jakési retroaktivní aplikace zákona, když dovodil na základě ustanovení § 83 odst. 2 a § 84 odst. 2 správního řádu z roku 2004 účinného až od 1. 1. 2006, že lhůta pro podání odvolání uplynula dne 9. 8. 2014. Užitím novějšího právního předpisu byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalobce dále upozorňoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, zabývající se opomenutím účastníka a jeho důsledkem v podobě nenabytí právní moci rozhodnutí. Dále pak žalobce uvádí, že má za to, že odvolací lhůta počala běžet až dnem doručení rozhodnutí, tj. dne 20. 6. 2016, odvolání tak bylo podáno včas a stavební povolení ze dne 5. 11. 1991 mělo být přezkoumáno.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobce mýlí v zásadní skutečnosti, od kterého okamžiku mu začala běžet odvolací lhůta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil, z jakého důvodu počala žalobci běžet lhůta k odvolání dne 9. 5. 1994. Pokud jde o námitku užití nesprávné právní úpravy, žalovaný uvedl, že rozhodoval podle správního řádu účinného a platného ke dni vydání rozhodnutí. Nadto považoval správní řízení za pravomocně ukončené k datu vyznačenému stavebním úřadem, na právní moci stavebního povolení odvolání žalobce nic nezměnilo. Podle žalovaného nebyl důvod vydávat rozhodnutí podle správního řádu z roku 1967, neboť řízení již bylo za platnosti správního řádu z roku 1967 pravomocně ukončeno. Žalovaný dále namítl, že i kdyby věc posuzoval podle správního řádu z roku 1967, bylo by s ohledem na jeho ustanovení § 54 odst. 2 odvolání žalobce podáno opožděně.

6. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad vydal dne 5. 11. 1991 sporné stavební povolení. Součástí spisového materiálu je též vyjádření G., za niž jednal jako jednatel žalobce, ze dne 9. 5. 1994 ve věci stavby „22 kV, TS 250 kVA a nn pro napájení objektu M. D. C. X P. – žádost o změnu stavebního povolení“. G. uvedla, že s ohledem na skutečnost, že realizace přípojky umožní napojení navazujícího území na tuto přípojku, nemají jako vlastníci pozemků (původně č. k. X, X a X a v té době nově č. k. X, X a X) na základě přiložené kupní smlouvy z 22. 12. 1993 námitek, aby byla přípojka vedena na okraji těchto pozemků. Z přiložené kupní smlouvy přitom vyplynulo, že G. uvedené pozemky nabyla koupí od společnosti S., společnost s ručením omezeným, která prohlásila, že tyto pozemky nabyla na základě kupních smluv ze dne 23. 2. 1993. Ve správním spise ke stavebnímu povolení jsou přitom v seznamu vlastníků a uživatelů pozemků datovaném ke dni 17. 7. 1991 uvedeni Č. S. (pozemek č. k. X, který odpovídá současnému p. č. X) a J. Z. (pozemek č. k. X, který odpovídá současnému p. č. X) s tím, že uživatelem pozemků je J. J.. V rozdělovníku v závěru sporného stavebního povolení je přitom zmíněno právě J. J., nikoliv ale uvedení vlastníci pozemků. Přitom ve vyjádření předsedy J. J. ze dne 25. 3. 1991 založeném ve spise družstvo výslovně upozorňovalo na to, že je nutný též souhlas vlastníka pozemku. Kromě J. J. mělo dojít podle rozdělovníku ještě k doručení stavebního povolení Ř. d., P. P., S. e., regionálnímu závodu B., a Obecnímu úřadu P.. Součástí správního spisu je ovšem i rozhodnutí Útvaru hlavního architekta hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 1990, č. j. 13 955/90 – J, kterým byla A. Konstruktiva P. umístěna stavba pneuservisu na odpočívce dálnice X – Ú. u P. v rozsahu vyznačeném na připojeném a potvrzeném situačním výkresu, a to včetně elektrické přípojky zahrnující kabelový svod 22 kV ze stávající linky č. 07-31 jižně od dálnice X, vedený podél dálnice k pneuservisu právě přes pozemky žalobce (tehdy přes parcely č. k. X a č. k. X a kolem parcely č. k. X). V rozdělovníku k tomuto územnímu rozhodnutí jsou uvedeni tehdejší vlastníci Č. S., J. Z. a další osoby (tehdejší vlastník původní parcely p. k. X není ze spisu patrný). Doručenky součástí předloženého spisu nejsou.
7. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 6. 4. 2016 k Obecnímu úřadu P. žádost o informace požadující zaslání kopie jím podepsaného dokumentu ze správního spisu týkajícího se pozemků p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X a povolení či umístění stavby elektrického vedení (přípojky) na nich, jímž jako vlastník vyjádřil souhlas stavebníkovi s užitím jeho pozemků pro stavbu elektrického vedení přes jeho pozemky. Na základě této žádosti bylo žalobci poskytnuto vyjádření G. ze dne 9. 5. 1994. Opětovnou žádostí doručenou dne 16. 6. 2016 žalobce požádal o zaslání kopie stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. Dne 20. 6. 2016 bylo žalobci vyhověno a bylo mu zasláno mj. i sporné stavební povolení.
8. Následně žalobce odvoláním odeslaným Obecnímu úřadu P. dne 7. 7. 2016 napadl sporné stavební povolení s tím, že G. byl v daném řízení opomenut. Žalobce žádal o přezkum stavebního povolení v plném rozsahu zejména proto, že žádost o vydání stavebního povolení nebyla projednána s G. jako s účastníkem řízení a ten proto nemohl uplatnit své připomínky či námítky, které by mohly chránit jeho vlastnické právo a jako takové by byly stanoveny v podmínkách stavby uvedených ve stavebním povolení, čímž došlo ke zkrácení jeho práv.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce jako opožděné zamítl s odůvodněním, které bylo podrobně rozvedeno již výše.

10. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Původně soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 9. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016-39. Výrokem rozsudku byla žaloba zamítnuta a žádnému z účastníků řízení nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, v odůvodnění rozsudku však bylo vysvětleno, že se jedná o žalobu důvodnou. Opravným usnesením ze dne 9. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016-39, se soud pokusil nejhospodárnější možnou cestou napravit tento zjevný lapsus daný nesouladem výroku rozsudku s jeho odůvodněním tak, že výrok upravil do zrušující podoby odpovídající důvodům rozsudku. Žalovaný však rozsudek spolu s opravným usnesením napadl kasační stížností, jíž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 4 As 185/2019-34, vyhověl, první rozsudek spolu s opravným usnesením zrušil a věc vrátil Krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, aby rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti.
11. Vzhledem k tomu, že v řízení před krajským soudem nebyla uplatněna žádná nová (doplňující) argumentace, soud v pořadí druhém rozsudku ze dne 30. 9. 2019, č. j. 48 A 104/2016-63, beze změny přebíral argumentaci z odůvodnění předcházejícího rozsudku ze dne 9. 5. 2019, v níž dospěl k závěru, že věc měl žalovaný správně posoudit podle správního řádu z roku 1967, a nikoliv podle správního řádu z roku 2004. Zároveň soud po posouzení obsahu správního spisu měl za to, že v řízení nebylo prokázáno, že by byl žalobce se sporným stavebním povolením seznámen dříve, než v řízení uváděl, neboť z jeho vyjádření jménem G. ze dne 9. 5. 1994 nelze dovodit, že by žalobci byl znám obsah sporného stavebního povolení v rozsahu odpovídajícím požadavkům rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, publikovaného pod č. 1838/2009 Sb. NSS, podle něž se opomenutý účastník musí s rozhodnutím seznámit prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu a musí být zároveň prokázáno, že žalobce seznal obsah sporného stavebního povolení předtím, než ostatní účastníci stavebního řízení mohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci. Nepostačí přitom, aby osoba o faktu existence rozhodnutí věděla, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 220/2014-150, bod 34). Skutkový závěr žalovaného o tom, že žalobce byl již v roce 1994 zcela obeznámen se sporným stavebním povolením, neměl podle soudu oporu v předloženém správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovanému uložil, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda existuje nějaký doklad, z něž by bylo možné s praktickou jistotou dovodit, že se žalobce či některý jeho právní předchůdce seznámil se sporným stavebním povolením v jeho úplnosti dříve, než tvrdí.
12. Žalovaný se i tentokrát úspěšně bránil kasační stížností. NSS na jejím podkladě rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 387/2019-75, zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 48 A 104/2016-63. Tentokrát se již NSS zabýval meritem věci, přičemž sice přitakal krajskému soudu v tom, že na věc bylo třeba aplikovat správní řád z roku 1967, nesouhlasil s ním však v tom, že by pro fikci seznámení opomenutého účastníka řízení s obsahem rozhodnutí bylo nutné současně prokázat, že k tomuto seznámení došlo v době, kdy ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci. Po skutkové stránce pak navíc NSS vyhodnotil, že z přípisu G. ze dne 9. 5. 1994 vyplývá, že žalobci byla známa nejen existence sporného stavebního povolení, ale i jeho obsah v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. NSS zdůraznil, že sporné stavební povolení je velice stručné a podmínky v něm jsou vymezeny vesměs odkazem na příslušné

právní předpisy a netýkají se specificky vlastníků dotčených pozemků. Trasování stavby nadzemního vedení muselo být navíc každému zřejmé, ve zbylé části pak šlo o v zemi uložený kabel, přičemž z přípisu zmiňujícího vedení přípojky po okraji pozemků je zřejmé, že trasa elektrického vedení byla žalobci známa. NSS proto vyslovil závazný právní názor, že v posuzované věci je třeba vycházet z toho, že k fikci oznámení sporného stavebního povolení došlo dne 9. 5. 1994, a pokud proti němu žalobce podal odvolání až dne 7. 7. 2016, jedná se o odvolání opožděné. Soud měl proto podle NSS žalobu zamítnout, neboť žalobce vskutku včas nevyužil opravných prostředků, které mu byly k dispozici. Jeho jednání tak nemůže být na újmu těch, jež byli v dobré víře v právní moc sporného stavebního povolení.

13. S ohledem na popsany obsah druhého zrušujícího rozsudku NSS soud ve věci samé rozhodl i napotřetí bez jednání. Účastníky již tentokrát nevyzýval k tomu, aby se vyjádřili k tomu, zda s takovým postupem souhlasí, neboť nejen že takový souhlas dali již dvakrát, ale v tomto případě již NSS neponechal krajskému soudu žádný prostor pro vlastní uvážení, jelikož o rozhodné právní a skutkové otázky již rozhodl v řízení o kasační stížnosti úplným způsobem (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 207/2015-38). Ústní jednání ani případná další písemná podání účastníků by tak na věci samé již nemohli nic změnit, jelikož krajský soud je názorem NSS vázán a není oprávněn se od něj odchýlit.
14. Soud v plném rozsahu odkazuje na závěry NSS popsané především v odst. 22 až 25 rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 387/2019-75, z nichž se podává, že odvolání žalobce bylo správně zamítnuto jako opožděné, přičemž užití nesprávného procesního předpisu na tento závěr nemá žádný vliv. Napadené rozhodnutí proto z pohledu uplatněných žalobních bodů ob stojí a jak již uvedl NSS, podaná žaloba má být zamítnuta.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud i tentokrát podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který vychází ze zásady úspěchu ve věci, přičemž věcí se rozumí řízení jako celek, tj. včetně řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98). Tentokrát však nemá právo na náhradu nákladů řízení žalobce, neboť ve věci samé neměl úspěch. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, ten však nad rámec výkonu běžné úřední činnosti, do níž spadá i obhajoba vlastních rozhodnutí před správním soudem, náklady řízení nevynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu